

instrumenten grijpen, vaart een schok van vreugd door de in spanning gebogen gestalten.

Maar het einde van alle dingen is onafwendbaar. Wie weten 't beter dan de bewoners van dit huis, van wie er vele meer dan driekwart eeuw oud zijn.

De muziek moet verder. Spelen voor klanten, die geen geld hebben, geeft geen brood.

Beneden, tusschen de vlamme geraniums drukken de vrouwtjes haar neus tegen de ruiten, rimpelgezichten onder neepjesmuts in kinderlijke hunkering.

Boven, de mannetjes houden het oor tegen 't venster; misschien hooren ze nog iets van de deuntjes in de volgende straat.

Dan slinkt de aandacht en loom zakken zij terug in hun stoelen. Voorbij weer, voorbij tot volgende week.

Zonnig glanzen de boomen in de stille straat en langzaam keert terug de oude droom van wachten.

Wachten op het einde, waarna geen wachten meer is.

